

Leerrede over Handelingen 1: 9 t/m 12, uitgesproken op Hemelvaartsdag 30-05-1957 te Schiedam door ds. H. Hofman, evangeliëdienaar.

Zingen.- Psalm 21: 1, 2 en 3

Lezen. - Handelingen der Apostelen 1

Voorrede.

Wij zongen enkele verzen van de koning David en dat wel over de Koning der koningen. Tot inleiding zullen wij een paar woorden spreken over het zevende vers uit deze 21e Psalm. Wij lezen daar: "Want Gij zet Hem tot zegeningen in eeuwigheid; Gij vervrolijkt Hem door vreugde met Uw aangezicht."

Het is een verheven woord: "Want Gij zet Hem tot zegeningen." Voor wie zijn die zegeningen? Een wonderlijk Koning is die Koning, Die ten hemel opvoer vol eer, want aardse koningen vergaderen om zich heen uitnemende, grote, geleerde mannen tot ministers, alsook machtige en geleerde krijgsoversten, maar hier hebben wij te doen met een Koning, Die om Zich heen vergadert blinden, kreupelen, melaatsen, mensen die een schuldeiser hebben, wier ziel bitterlijk bedroefd is en benauwd van geest. Zülken is Hij tot een Hoofd.

Zijn Koninkrijk is niet van deze aarde. Hij is een geestelijke Koning. Een Koning Die in het hemelhof -- daar Hij hier op aarde de allerlaagste plaats heeft ingenomen, om het heil en de zaligheid voor die ellendigen te verwerven -- door Zijn Vader uitermate is verhoogd. Hij heeft Hem gezet tot zegeningen -- en dat in eeuwigheid -- aan Zijn rechterhand, dat is de eerste, de hoogste plaats.

Daar, aan de rechterhand Gods, des Vaders, is Hij gekroond Hoofd van Zijn kerk. Die kroon en plaats kan niemand Hem ontnemen. Hij heeft dat verworven en van Zijn Vader ontvangen.

Dat is tot troost van allen die op Hem zijn aangewezen, tot troost van allen die Zijn zegen behoeven. Want vanuit die verheven plaats, in de derde hemel, aan des Vaders rechterhand, bewijst Hij Zich krachtig aan allen die Hem in waarheid behoeven, zodat allen die op Hem zijn aangewezen, uit die koninklijke verhoging de verzekering mogen hebben, dat Hij hen door het leven leidt en dat Hij hen ook eruit leidt en wel in het Kanaän der ruste. Want God heeft Hem gezet tot zegeningen. Niet voor een tijd, maar tot in alle eeuwigheid.

Waarlijk, het is een uitnemende troost voor allen die op Hem zijn aangewezen. Want wij zijn hier in een wereld vol beroering, waar de troon des satans is, waar wij ook te kampen hebben met ons verdorven vlees, dat niet voor verbetering vatbaar is. Maar nu regeert Hij vanuit die verheven plaats en laat Zijn zegeningen afvloeien in onze behoeften en belangen. Is dat niet een troost, zó verheven en groot dat alles buiten Zijn Persoon en werk als in het niet wegzinkt? Laat het dan hier soms stormen, laten de golven hoog gaan, laat de strijd zwaar en vinnig zijn, maar Hij heeft overwonnen en Hij laat de Zijnen in Zijn overwinning delen en zegent ze met zegeningen en dat in eeuwigheid.

Er volgt nog: "Gij vervrolijkt Hem door de vreugde van Uw aangezicht." Al wat Hij gedaan heeft, is naar des Vaders welbehagen, waardoor het dáár, na alle smart en lijden, een vreugde is. Het is daar de plaats waar Hij ze zal ontvangen om in die vreugde te laten delen en opdat zij Zijn heerlijkheid zullen zien die Hij bij de Vader heeft, Die Hem liefgehad heeft van voor de grondlegging der wereld.

Tekst.

Wij vragen een ogenblik uw aandacht voor de geschiedenis van Zijn hemelvaart, zoals die ons werd gelezen uit de Handelingen der Apostelen, hoofdstuk 1. Daarvan lezen wij het 9e t/m 12e vers, waar Gods Woord aldus luidt:

9. *En als Hij dit gezegd had, werd Hij opgenomen, daar zij het zagen, en een wolk nam Hem weg van hun ogen.*
10. *En alzo zij hun ogen naar de hemel hielden, terwijl Hij heenvoer, ziet, twee mannen stonden bij hen in witte kleding;*
11. *Welke ook zeiden: Gij Galilése mannen, wat staat gij en ziet op naar de hemel? Deze Jezus, Die van u opgenomen is in de hemel, zal alzo komen, gelijkerwijs gij Hem naar de hemel hebt zien henenvaren.*
12. *Toen keerden zij wederom naar Jeruzalem, van de berg, die genaamd wordt de Olijfberg, welke is nabij Jeruzalem, liggende van daar een sabbatsreize.*

Zingen: Psalm 68: 9

Leerrede.

De zone Gods, Die in een beestenstal geboren was te Bethlehem, waar armelijke herders de eerste bezoekers waren, vinden wij thans - volgens het ons gelezene - bij Jeruzalem, op de Olijfberg, met Zijn discipelen om Zich heen vergaderd.

Het waren mensen die, hoewel zij drie jaren omgang gehad hadden met Christus -- wij kunnen dus wel zeggen, dat zij als op de hoogste school les gekregen hadden -- toch niets anders wisten dan wat Christus hun geleerd had, om zo te spreken in hen had overgedrukt. Verder konden die mensen absoluut niet komen. Laat ons dat maar goed in ons opnemen, want dat is tot onze troost. Immers, wij zijn hier waar de troon des satans is en die woedt en werkt op een geweldige wijze bij een ieder waar het om de waarheid te doen is.

Het heeft de Heilige Geest juist liefd om ons helder en breedvoerig te beschrijven hoe de discipelen bij Christus' lijden, Zijn sterven, Zijn opstanding en ook hier weer bij Zijn hemelvaart waren. Hoewel zij de mensen zijn, die de grondslag moesten gaan leggen voor de Nieuw-Testamentische kerk, waartoe zij van voor de grondlegging der wereld waren uitverkoren, horen wij hen vragen: "Heere, zult Gij in deze tijd aan Israël het koninkrijk wederoprichten?" Denkt daar eens even over na. Dàt was nu de taal, van degenen die de grondleggers zouden worden van de Nieuw-Testamentische kerk.

Bij hen is toch niet in het minst werkend, dat Hij uit de hemel is nedergedaald. En dat zij daar samenvergaderd waren, was omdat Hij nu de plaats ging innemen aan des Vaders rechterhand om Zich vandaar te gaan bewijzen als het Hoofd van Zijn kerk, waarvan zij dienaars zouden zijn.

Laat ons er toch goed op letten, dat degenen, die het dichtst bij Jezus zijn, niet kunnen dóórredeneren. Het is kenmerkend voor deze tijd, dat er zo dóórgeredeneerd kan worden. En als het er uiteindelijk op aankomt, dan is er soms weinig of in 't geheel géén waarachtige kennis. Zó was het bij de discipelen niet. Zij wisten het niet, daarom komen zij bij de Koning voor de dag met de gedachten die zij bij zich hadden. Zij zeiden het eerlijk: "Zult Gij in deze tijd aan Israël het koninkrijk wederoprichten?"

Gij zult zeggen: "Dachten die mensen toen nòg aan een heilstaat? Die kòmt toch niet op aarde! Christus' Koninkrijk is toch geen aards koninkrijk? Dat is toch een gééstelijk, een hemels Koninkrijk?" Ja, inderdaad, dat is het. Máár nu eens een persoonlijke vraag: hoe is dat bij ons?

Verwachten wij ook niet, steeds en steeds weer, dat het wel beter zal gaan? En als er bemoeienissen en ervaringen zijn, verwachten wij dan ook niet een soort heilstaat? En wanneer wij overgegaan zijn in Christus, hoe is het dan? Bij wie dat geschied is, laten die nog eens terugdenken. Dachten wij toen niet, dat wij alle strijd en allerhande lijden te boven waren? Ja toch? Maar dat is niet het geval! Christus' Koninkrijk is geheel afgescheiden en onderscheiden van alle koninkrijken dezer aarde. Verwacht men dus een heilstaat, dan doet men niets dan teleurstelling op.

Jezus zei eens tot Zijn discipelen, dat ze buiten aan de wegscheiding een ezelsveulen zouden vinden. Dat moesten ze ontbinden en als men zou vragen: "Waarom doet gij dat?", dan moesten ze maar antwoorden: "De Heere heeft hetzelve van node." Zij hebben dat gedaan en Jezus nam plaats op dat rijdier. Toen dachten zij: nu gaat het goed, want: "Velen spreidden hun klederen op de weg, en anderen hieuwen takken van de bomen en spreidden ze op de weg. En die voorbijgingen en die volgden riepen, zeggende: Hosanna! gezegend is Hij, Die komt in de Naam des Heeren! Hosanna in de hoogste hemelen!" Ja, wat zal de algemene gedachte toen wel niet geweest zijn? Toch zeker dit, dat Jezus -- nu Hij de stad inreed, naar het heiligdom -- Zijn bevelen zou geven: "Wèg met de Romeinen, wèg met alle vrome godsdienst en huichelarij, met Sadduceïsme en Farizeïsme. En Christus Koning ... een heilstaat.

Maar als Hij dan in de koninklijke stad gereden is, dan laat Jezus, om zo te spreken, tot hun grootste verbazing, Zijn kans voorbijgaan. Niettemin hebben de discipelen die gedachte bij zich gehad en ook wij hebben die gedachte bij ons. Wij zijn hier op een wereld die vervloekt is wegens de zonden, dààr heeft Jezus Zijn voetstappen willen zetten om de vloek weg te nemen, opdat wij, die als gevloekten over de aarde moesten gaan, over deze vervloekte aarde zouden kunnen treden onder de zegeningen van een Verbondsgod. Dat is de verborgenheid des Koninkrijks, die wij hier moeten gaan leren, bij aan- en bij voortgang.

Wij zullen dit er nog bijvoegen, dat, ofschoon de Koning door Zijn opstanding de dood heeft overwonnen, het ganse Adams geslacht nochtans moet sterven. Het blijft, dat wij hier moeten ervaren wat gekomen is door Adams bondsbreuk. Maar, hoe is voor de gelovigen de dood? Een koning der verschrikking? Neen! Dat wordt als de poort des hemels. Want dat is de weg waardoor wij de zonden geheel mogen afleggen en doorgaan in het eeuwige leven. Hierdoor was het, dat Jan de Bakker zelfs op de brandstapel uitriep: "Dood, waar is nu uw prikkel? Hel, waar is uw overwinning?" Dat heeft Christus verworven en dat wil Hij Zijn ellendigen hier leren.

Terwijl de discipelen de Koning omringen -- Hij was voor hun het grote Middelpunt -- stellen zij Hem die vraag. Dan bestraft Jezus hen niet door bijvoorbeeld te zeggen: "Dromen jullie nu nòg van een heil- of geluksstaat? Dat kunnen jullie nu toch wel weten dat de zaken zo niet zijn! Doorzoek Mozes, de profeten." Neen, zo doet Jezus niet, maar Hij zegt tot hen: "Het komt u niet toe, te weten de tijden of gelegenheden, die de Vader in Zijn eigen macht gesteld heeft; Maar gij zult ontvangen de kracht des Heiligen Geestes, Die over u komen zal; en gij zult Mijn getuigen zijn, zo te Jeruzalem, als in geheel Judéa en Samaria, en tot aan het uiterste der aarde."

Welk een verheven koninklijk antwoord! Zij, die door Gods Geest waren wedergeboren, die een nieuwe geest hadden gekregen, wier geest was vernieuwd, die zouden ook ontvangen de kracht des Heiligen Geestes, Die over hen komen zou. Om door die Geest, Die uit God is, de werken van God op een reine, zuivere wijze te zien, te onderscheiden en daar de vruchten van te mogen trekken ten leven. Uit die genadekracht zouden zij ook getuigen zijn, niet alleen te Jeruzalem, maar tot aan de einden der aarde. Dan zou Christus dus verder Zijn werk doen, hen als instrumenten gebruiken en hen bezetten door de Heilige Geest, en zo verder het werk doen, tot aan de einden der aarde. Wònderlijk Koninkrijk, dat Koninkrijk van Christus!

Nadat Hij also tot hen gesproken had, breidde Hij Zijn handen over hen uit, gelijk wij dat lezen in het Evangelie van Lukas, en ging Jezus die mensen, die helemaal op Hem aangewezen waren, zegenen. Ja, dat wisten zij wel uit het onderwijs van de laatste drie jaren en het werd hun ook telkens weer bijgebracht, dat zij geheel van Hem afhankelijk waren, dat zij in alles op Hem waren aangewezen.

Toen de Koning deze aarde ging verlaten, ging Hij niet heen als een verslagene, als één die hier het veld moest ruimen, maar nadat Hij alle vijanden verslagen had -- de dood, het graf en de hel had overwonnen -- vertrok Hij als Overwinnaar over alle machten, over alle vijanden. Daarom breidt Hij Zijn handen uit, en schenkt hun - en met hen allen die Hem nodig hebben - Zijn zegen. Als Hij hen zegent, wordt Hij tegelijkertijd opgenomen en daarvan zijn zij getuigen. Hij wordt opgenomen in de hemel. Wat komt daardoor openbaar? Toch dat Hij getuigd had: "Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde." Op aarde had Hij Zijn macht bewezen. Was niet al, wat door de zonde was, alle ziekten, tot de dood toe, Hem onderworpen? Was dat ook niet bewezen bij de opwekking van Lazarus? Nu is Hij Zelf de Opgestane uit de doden, bewijzend: "Mij is gegeven alle macht." Ik ben Hoofd.

Hij wordt opgenomen in de hemel, want ook dáár heeft Hij de macht verkregen. De Vader heeft Zijn Zoon geëerd, van Hem sprekende: "Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in Dewelke Ik Mijn welbehagen heb." Hij had van Hem getuigd en bij de doop en op de berg van verheerlijking, dat Hij al Zijn welbehagen in Zijn Zoon had.

Daar Christus voor Zijn kerk, Zijn gemeente, in de bitterste nood, in het zwaarste lijden, de zaligheid heeft verworven alsmede een thuiskomst bij de Vader, zo neemt de Vader Zijn Kind tot Zich in huis, in het hemelhof om Hem bij Zich in Zijn troon te plaatsen, opdat Hij vandaar alle dingen zou regeren en Zijn kerk zou beschutten en hoeden.

Welk een gewaarwording moet dat voor de discipelen geweest zijn. Eerst hadden zij Hem aanschouwd in Gethsémané, daarna hadden zij Hem aanschouwd op Golgotha en tenslotte hadden zij Hem in het graf gelegd. Hij had de laagste plaats ingenomen, maar nu was Hij de Opgestane uit de doden en zien zij Hem ten hemel varen.

Wat houdt dat in? Daar werden zij verzekerd - ontvingen de bewijzen - dat, waartoe God Zijn Zoon gezonden had, namelijk tot verwerving van de zaligheid, geschied was. Dat bewees die hemelse Majesteit in daden! Of zij ook aangevochten werden door Satan of dat er duisternissen waren, wát ook, de Vader bewees daar Hij Zijn Zoon in heerlijkheid opnam: waartoe Ik Mijn Zoon gezonden had, dat is geschied. De zaligheid is verworven en die Majesteit hechte daaraan, om zo te spreken, het zegel van Zijn gunst. Er behoefde niets meer te geschieden. Alles, alles was geschied.

Verheven zaak, de hemelvaart van Christus. Daarmede is bewezen, dat in het hemelhof alles in het reine was gebracht. Dat was Christus' werk, dat - door de eeuwen heen - ook in deze ellendige, Godvergetende tijd nog openbaar wordt. Want wanneer wij God als het Hoogste op het hart leggen, dat Koninkrijk zoeken en wij onze eigenheden verliezen, dus als wij afleggen wat wij uit Adam zijn en verenigd worden met die Goddelijke Majesteit, Die van Zijn recht geen afstand kan doen, Zichzelf niet kan verloochenen en wij de schuldigen worden onder Gods Majesteit, dan komen de bewijzen voor de dag dat Christus in het hemelhof alles in het reine heeft gebracht. Dan wil God in Christus gaan handelen, de wereld met Zichzelf verzoenen, en de zonde hun niet toerekenen. Wónder der eeuwige liefde en genade!

Daartoe is Christus gezeten aan Zijns Vaders rechterhand. Hij heeft daar de scepter in Zijn doorboorde handen. Hij is daar gezeten in mijn, in uw vlees en natuur en heeft de tekenen van zijn lijden medegenomen. Zó zit Hij voor het aangezicht des Vaders! Naar Zijn menselijke natuur is Hij niet meer op aarde. Wij zouden, hier op aarde, wel verkeer met Hem willen hebben, maar dat is het reine oogmerk des hemels niet, want het is alles daartoe dat de rechtvaardige uit het geloof zal leven.

Opgevaren ten hemel! Hiervan staat ook nog dat de hemelen Hem hebben ontvangen tot de tijd der wederoprichting aller dingen. Laat ons daarom alzó op dat geloofsartikel: "Opgevaren ten hemel" zien, dat al wat nodig is tot zaligheid, verworven is, dat alles in het reine gebracht is. Dat Christus alles, alles heeft uitgewerkt. Een ieder behoort daar zodanig op te zien, dat men verzekerd wordt: met mijn werk, met mijn godsdienst, met mijn deugden en plichten kan ik niet bij God terecht, want Zijn Zoon, Die een volbràcht werk, een volkomen werk heeft aangebracht, is bij Hem.

Daar Christus Zich volkómen gegeven heeft voor de zonde, neemt God niets van òns aan. Daarom is het besluit des hemels: dat God zowel van mij als van u vraagt, om met onze zònden bij Hem te komen. Niet met goede werken. Hoe kan God waardering hebben voor een mens -- die in zonde is ontvangen en in ongerechtigheid geboren -- die er wat goede werken en godsdienst op na gaat houden? Al was het, dat wij zo heilig wensten te leven, dat we de helft van de dag doorbrachten in tranen en de andere helft in gebed en dat we de nachten wakende zouden doorbrengen met bijbelonderzoek en met strijden tegen de zonden, dan zou God toch zeggen: "Raap uw kramerij (maar) weg uit het land, gij inwoners der vesting!" Daar kan God niet mee te doen hebben. Hij vraagt van ons, Zijn Zoon te eren, Die Hij eert, want Zijn Zoon heeft alles gedaan, alles gewrocht. Dàt is bij God in ere, al het onze werpt Hij weg.

De hemelen hebben Christus ontvangen. Daarom spreekt de verhoogde Middelaar in het boek Openbaring van: "Het is geschied." Wat? Alles wat geschied moest opdat God weer zou kunnen zijn de God van de zondaar en wij weer het eigendom van God zouden kunnen zijn. Dat ligt in die Middelaarsarbeid begrepen. Hij voer ten hemel op in ons vlees, in onze natuur. Ja, de discipelen zouden Hem wel gaarne bij zich gehouden hebben. Ook wij. Voornamelijk als wij soms over de aarde gaan als zwervelingen die geen thuis hebben, zodat wij ons hier als een vreemde gevoelen en er geen ademtocht of leven overblijft.

Als dat uw deel is, mag ik u dan hierop wijzen: dan schijnt gij een mens te zijn die niet tot deze wereld behoort. Want die daartoe behoren hebben hun thuis in deze wereld, maar als gij loopt te sterven in de zonde, dan blijkt ge daar geen leven in te hebben. En als je hier als een vreemdeling bent, dan schijnt het te zijn dat er een ander Vaderland is, waar gij uw thuis zoudt hebben en zoudt kunnen rusten.

Mogen wij er dan op wijzen, dat al wat Christus gedaan heeft, dat deed Hij naar het eeuwig welbehagen Gods en dat ten goede van ellendigen en ongelukkigen, die in deze wereld geen leven hebben? Is het nu geen uitnemende zaak, dat Hij ten hemel gevaren is, waardoor de bewijzen geleverd zijn, dat alles wat er gedaan moest worden tot zaligheid, volbracht is?

Ten tweede: Hij is daar gaan zitten en heeft de hoogste plaats daar ingenomen, die niemand Hem kan ontnemen. Alle duivelen niet, alle aardse vijanden niet, néén, dat is ònmogelijk! Luther zegt daarvan dat, zolang Christus aan des Vaders rechterhand is gezeten, zolang is er voor ellendigen geen krimp. Waarom niet? Omdat Hij hun zaken bezorgt! Hij is daarheen gegaan om plaats voor hen te bereiden, daar zij het hier niet hebben. Hij is daarheen gegaan om hun Voorbidder te zijn. Hij is daarheen gegaan, opdat wij ons vlees in de hemel tot een zeker pand zouden hebben en om vandaar Zijn Geest te zenden tot een tegenpand. O, het is één en al rijkdom dat Jezus Christus ten hemel gevaren is.

In de 21e Psalm staat onder meer, dat op Zijn hoofd een kroon gezet is van het fijnste goud. En die blijft op Zijn hoofd staan, want Hij is buiten alle macht des vijands. Ten eerste heeft Hij al die machten overwonnen en ten andere is Hij buiten het bereik van alle vijanden. Die kroon staat vast op Zijn hoofd.

Daarom staat de zaligheid van de Zijnen vast. Dat deed Luther zingen:

... Delf vrouw en kind'ren 't graf,
neem goed en bloed ons af,
het brengt u geen gewin:
Wij gaan ten hemel in
en erven koninkrijken!

Daartoe hebben wij Christus ten pand, Die ten hemel is gevaren.

Zij hebben Hem na staan staren, want Hij is het Leven. Hij was hun leven, hun Liefste, hun Eén en Al. Ja, de wereld heeft het hare in deze wereld, maar van de discipelen geldt: "Waar uw schat is, aldaar zal ook uw hart zijn." Daar Hij hun schat was, daar was ook hun hart, dat behoorde niet tot deze wereld.

Laat ons dat goed bedenken, want twee heren dienen, kàn niet. Het gáát niet om God te dienen en de Mammon. Als Gods Geest een zondaar gaat overtuigen van zijn zonden, van gerechtigheid en van oordeel, dan is dat daartoe, dat wij in rechte kennis zouden komen van onze staat en verhouding tot God, onze Schepper en zouden gaan wanhopen aan onszelf, aan al ònze werken, zodat men als op de borst kan schrijven: "Hier laat men alle hoop varen." Dat alles is echter, opdat wij vatbaar zouden worden voor het enige heil dat er is, in Christus. Dat wil God ons ontdekken en openbaren, opdat wij Hem zouden aankleven gelijk een gordel geslagen is om de lenden eens mans, en niet zouden rusten voor en aleer wij kunnen zeggen: "Hij is de mijne en ik ben de Zijne." Dàt is de wáre troost! Hij is daar gezeten om al hun zaken uit te richten.

Ja, vanzelf ... degenen, die in deze wereld niets anders hebben dan Jezus, zijn hier dóódm, want bij zichzelf hebben zij niets en in de wereld hebben zij ook niets, omdat Jezus alleen het Leven is, en Hij is dáár.

Als zij Hem nastaren, dan is er een wolk, die Hem uit hun gezicht wegneemt, waardoor zij Hem niet meer kunnen zien. Wij zeiden reeds, dat de rechtvaardige uit het geloof zal leven. Van een wolk geldt, dat als er wat wind is, dan is die wolk spoedig verdreven. In duisternis, in nacht, in kruis, in lijden schijnt het wel of Christus ver, vèr weg is. Maar, het is niet waar, hoor, want:

Hij is nabij de ziel, die tot Hem zucht;
Hij troost het hart, dat schreiend tot Hem vlucht; ...

Het is als het ware maar een wolkje dat er tussen zit. Zó nabij is Hij voor allen die Hem behoeven. Valt het niet vóór bij mensen, die op hun sterfbed liggen en hun einde nadert, dat zij dan zeggen: "Oh, daar is de Koning. Hij komt mij halen." Dan gaat het wolkje weg, om Hem te kunnen zien zoals Hij is, om bij Hem te mogen zijn, waar dan nooit meer scheiding wezen zal.

Als de discipelen Hem niet meer zien, dan zijn er tegelijkertijd twee mannen bij hen, in blinkende kleding. Twee mannen, hemelboden (in de mond van twee of drie getuigen zal alle woord bestaan), in witte kleding, welke ook zeiden: "Gij Galilése mannen, wat staat gij en ziet op naar de hemel? Deze Jezus, Die van u opgenomen is in de hemel, zal alzo komen gelijkerwijs gij Hem naar de hemel hebt zien henenvaren." O, wonderlijk woord!

Mannen in witte kleding. Te kennen gevend: zuiverheid, reinheid, heiligheid en majesteit. Geen bevléktheid van deze aarde. Deze hemelboden spreken hen aan met: "Gij Galilése mannen." Wat voelen wij daarin aan? Dat die discipelen geen vreemde waren voor die engelen. Wat is der engelen werk? Op de wenken Gods te staren. Toen Christus geboren was in Bethlehems stal -- Zijn werken Zich openbaarden -- verlieten zij zelfs hun troonzalen en gingen in Bethlehems velden Gode zingen: "Ere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de mensen een welbehagen."

Oh, wat moet dat geweest zijn voor die vlekkeloze engelen toen zij daar hun Hoofd zagen, vlees geworden, om onder de mensenkinderen te wonen, opdat zij Zijn heerlijkheid zouden zien, een heerlijkheid als des Eniggeborenen van de Vader, vol van genade en waarheid. En die mensen, die hier Jezus omringden, hebben Hem aangehangen, hebben Hem gezien in hun vlees en hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd. Zij hebben Hem liefgehad, ze zijn Hem door dik en dun gevolgd.

De engelen hebben Christus op hun wijze geëerd en de discipelen hebben dat ook op hun wijze gedaan. Wij voelen hier aan dat zij bij elkander behoorden, want de discipelen zijn bekend bij de engelen. Als nu ons deel mag zijn, dat alles voor ons op dit benedenrond ijdelheid is en Jezus Christus voor ons alleen het Leven is, wij Hem daaruit aanhangen, dan zullen ook wij ervaren, dat als onze loopbaan eindigt, de engelen voor ons ook geen onbekenden zullen zijn. Immers, wij hebben Hem hier geëerd en zij hebben het daar gedaan. Zij zullen ons dan zeker in hun gezelschap willen ontvangen, want zij bedoelen ook Zijn verheerlijking en kroning. Dus, als wij dat beogen, dan kunnen de engelen ons gebruiken.

Wat zouden wij in de hemel moeten doen als wij niets anders hebben dan godsdienst en eigen bedoeling? Steekt daarom de hand eens in eigen boezem, wat woont er in? Bedoelen wij de eer van God, de kroning van Christus, dat Hij verheerlijkt wordt? Dan zullen zich straks de poorten ontsluiten van de stad die vele woningen heeft, opdat wij daar ingehaald zullen worden met gezang.

Toen de Koning opvoer vol eer, hebben de engelen Hem vergezeld, zij hebben hun opwachting gemaakt en de poorten hebben zich ontsloten, de eeuwige deuren hebben zich opgeheven opdat de Koning der ere inging. Dat is een triomftocht geweest. En het deel van Zijn ellendigen zal straks zijn, dat óók zij ontvangen zullen worden en bij Hem zullen worden voorgeleid, opdat zij ook daar zouden zijn, waar Hij is.

Het woord der engelen is: "Wat staat gij en ziet op naar de hemel? Deze Jezus, Die van u opgenomen is in de hemel, zal also komen, gelijkerwijs gij Hem naar de hemel hebt zien heenvaren." Dus, Diezelfde Jezus komt straks terug en dat zal zijn in het eindoordeel. De engelen geven daarmede te kennen, dat zowel de hemel als de aarde Zijne is. Gij zult zeggen: "Ja, maar hier is toch de troon des satans. Satan wordt toch genoemd de overste der wereld?" Inderdaad en Satan is zeker een machtige, een overste. Maar al wat hij hier doet, is maar onder de toelating Gods, want: "De koninkrijken der wereld zijn geworden onzes Heeren en van Zijn Christus." Christus is het Hoofd der kerk, maar Hij is hier op aarde ook Heer en Meester.

Laat ons daarom leren, om Hem te laten besturen, Hem te laten waken en zelf achteraan te komen. Laat ons Hem eens laten regeren. Hij doet het waarlijk zoals het goed is. Dat zal de uitkomst zeker bevestigen. Hij zal wederkomen zoals Hij heengegaan is, dat is als de Almachtige, als de Overwinnaar, als de Sterke Held, als de Zegenader voor al Zijn ellendigen en ongelukkigen, om hun alsdan de grootste zegen te schenken.

Vervolgens lezen wij: "Toen keerden zij weder naar Jeruzalem, van de berg, die genaamd wordt de Olijfberg, welke is nabij Jeruzalem, liggende van daar een sabbatsreize." Wat ligt daarin begrepen? Toch dit: zij moesten te Jeruzalem blijven totdat zij aangedaan zouden worden met kracht uit de hoogte. Nu brengt de liefde van Christus -- Zijn heerlijkheid, Zijn genade -- met zich mede, dat zij de gehoorzamen zijn. Zij gaan naar Jeruzalem, één van hart, één van zin, één in geloof, één in liefde, één in hoop. Ook één in gebed! Want zij zijn volhardend geweest in gebed, gelijk wij dat in het tweede hoofdstuk lezen.

De genade brengt vanzelf met zich mede, dat zij de gehoorzamen zijn. Want het is onmogelijk, dat, waar van Christus' heerlijkheid, van Zijn gezag, van Zijn liefde openbaar is, dat de mens daar zijn eigen weg kan gaan. Als er gepraat wordt van: "De Heere is zo goed", en "De Heere" voor en na, maar men kan eigen wegen bewandelen, dan is dat het bewijs, dat het niet de

waarachtige genade is, dat er niet is van de kracht van Christus, Die gesproken heeft: "Zie, Ik kom." Wat moet het dan zijn? Godsdienst, eigen gedachten of betovering van Satan! Anders kan het niet zijn.

Het ligt toch voor de hand, dat men de gehoorzamen zou zijn, want wij hebben toch een redelijke godsdienst? Brengt de liefde geen wederliefde teweeg? Ja toch? Brengt Zijn getrouwheid niet teweeg, dat wij Hem, zulk een Koning, wensen aan te hangen? Laat ons dat allen wel verstaan en daaronder onszelf onderzoeken. Christus is ten hemel gevaren ons ten goede en is gezeten aan des Vaders rechterhand, om Zijn kerk van daar te behoeden. Wij zijn veilig onder dat gezegende, verhoogde en gekroonde Hoofd.

Mag ik een ieder opwekken, dáár ..., onder Zijn Opperheerschappij, een plaats te zoeken?! Hoe is ons deel hier in dit leven? Hebben wij daarvan verwachting? Zoeken wij, al wroetend in de wereld, daar ons thuis te hebben? Dan willen wij u er in de eerste plaats op wijzen, dat het oordeel op het ganse gestel rust en ten andere dat de donkere wolken van Gods ongenoegen zich samenpakken boven de volkeren der aarde en over Nederland. Als wij hier ons thuis hebben, en het oordeel van God straks openbaar zal worden, dan kan een ieder de rekening wel opmaken, dat, als de golven zich zullen verheffen, wij meegesleurd zullen worden.

God predikt ons Zijn Zoon, dat de behoudenis in Hem is, opdat wij ons voordeel daarmede zouden doen in verwerping van al wat geen God en Jezus is, en met loslating van de zonden en van deze wereld. Dat een ieder voor zich dan toezie in deze ernstvolle tijd. Is Christus een volkomen Middelaar, dan kunnen wij bij Hem nooit een teleurstelling opdoen. Deze wereld ligt onder de vloek, daarom kunnen wij in de wereld niets anders dan teleurstelling opdoen. Is Christus verhoogd en dat ellendigen ten goede, zo is Hij dáár om ons aanstonds ter hulpe te komen wanneer het nodig is.

Daar deze wereld, met wat er toe behoort, onder het oordeel ligt, laat alles ons, als het er op aankomt, in de steek. Is dat niet ernstig? Kiest u dan nog heden wie gij dienen zult. Wij kunnen u vooruit dit verzekeren, dat als gij de wereld kiest, dan zult gij daar tot in eeuwigheid berouw van hebben, maar als gij het op Christus zet, dan zult gij daar tot in eeuwigheid de vruchten en voordelen van hebben, tot eeuwig lof en dankzegging aan God, onze Schepper.

Heilige daartoe dan God Almachtig ons het gesprokene. Dat Hij de overwinning van Zijn heilig Kind Jezus en Zijn verhoging aan onze ziel dierbaar make en zegene, opdat wij er de vrucht van mogen wegdragen ten leven, Gode tot dankzegging. Amen.

Slotzang: Psalm 106: 26

Geloofd zij Israels grote God, ...

Zegen.